

CSORNYIJ DÁVID

Én mindig csak hazudok neked

*Én mindig csak hazudok neked.
Elmondom, milyen az idő nélküli végzet,
ha nem figyelsz a leheletre a tarkódon.
Inkább ültess cserépbe csillagot,
nevelj belőle naprendszert vagy
univerzumot, sajtlyukú
kisbolygót, csak egy életet,
a születés próbatétele. Szuszogás.*

*Engedj papírhajót a vízhabok közé,
kit érdekelnek a korallzátonyok,
ha benépesítjük a lakatlan szigetet?
Ott élni túl az időt,
egyre csak bámulni a cseresznyevirágot,
hátranézni többször ijedten, felejtsd el,
nem a szél fúj, nem képzelődsz.
Lélegzet-foszlány.*

*Hidegrázás, gyónni kell, papot,
hazait akarok, babonásat, vallani büntetés
nélkül, hogy vétkeztem ellened. Lihegés.*

*

*Én már nem fogok hazudni neked:
ha az utolsó napok egybefolytak,
özönvíz törli el a papírhajót.
Mert fonnyadunk, és elfogy a test,
felszakítanak minden körmöt az emlékek
és ágyvégi kórképpé válnak.
Létünk túlszívott hamu,
mit az élet körme lepöcköl magáról.*

Ne kísértsd önmagad, sóhaj a fül alatt.

*Nem szerettem volna megöregedni,
s hogy te is így nézz ki,
fiatalon akartam veled elsüllyedni.
Aljas a létezés, csak figyel és vár,
nihilizmust színlel az alkonyatnál,
az idő összeszed minket, kilök magából,
a másvilág határán egy nyirkos csatornában
fényképekbe szorult fiatalságunk úszik tovább.*